

הַדָּא הוּא דְבָתִיב, (ויקרא כ"ז) וְאֵף גַם זֹאת בְּחִזּוֹתָם בְּאָרֶץ אֲיַבְּיהָם לֹא מִאִסְתִּים וְלֹא גֻּלְתִּים לְכָלוֹתָם. דָּבָר אַחֲרָה, הַצְבִּי בְּשֶׁהָזָא יִשְׁן, הַזָּא יִשְׁן בְּעַזְן אַחֲת, וְהַאֲחַתָּה הַזָּא גַעֲזָר, כַּד אָמָרוּ יִשְׂרָאֵל לְהַקְדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, עֲשֵׂה בָמָו הַצְבִּי, שְׁהַגָּה לֹא יִנוּם וְלֹא יִשְׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל.

שָׁמַע רַבִּי חַיָּא וְאָמַר, אֵי עַלְאַיִן (פסקין) עַסְקִין בְּבִיתָא, וְאֵنָא יִתְיַב אַבְרָאי, בְּבָה. **שָׁמַע** רַבִּי שְׁמֻעוֹן וְאָמַר, וְדָאי שְׁכִינַתָּא לְבָרָא, מִאן יִפּוֹק. אָמַר רַבִּי אַלְעֹזֶר בְּרִיה. אֵי אֵנָא קָלִינָא, (בחיליא) לֹא קָלִינָא דָהָא שְׁכִינַתָּא בְּרָא מִנְנָא, לִיעַזְלָ שְׁכִינַתָּא, וְתִיחְנוּ אַשְׁתָּא שְׁלִימָתָא. שָׁמַע קָלָא דָאָמַר, עַד לֹא סְמִכִּין אָסְטָמָכוּ, וְתַרְעֵז לֹא אֲתָהָקָנוּ, וּמְזוֹטָרִי (נ"א ומטוורי) דְבוֹסְמָמָיא דְעַדְנוּ דְבָעַזְנוּ הַזָּא, לֹא נְפָק ר' אַלְעֹזֶר.

לשון הקודש

ומחויר את ראשו למקום שהנicha. וזה **שָׁמַע** רַבִּי חַיָּא וְאָמַר, אֵם עַלְיוֹנִים שְׁבַתּוֹב (ויקרא כ"ז) וְאֵף גַם זֹאת בְּחִזּוֹתָם בְּאָרֶץ אֲיַבְּיהָם לֹא מִאִסְתִּים וְלֹא גֻּלְתִּים לְכָלוֹתָם. דָּבָר אַחֲרָה - הַצְבִּי, בְּשֶׁהָזָא יִשְׁן, הַזָּא יִשְׁן בְּעַזְן אַחֲת, וְהַאֲחַתָּה הַזָּא גַעֲזָר, כַּד אָמָרוּ יִשְׂרָאֵל לְקָדוֹשׁ-בָּרוֹךְ-הִוא, עֲשֵׂה בָמָו הַצְבִּי, שְׁהַגָּה לֹא יִנוּם וְלֹא יִשְׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל.

ירتب רבי חייא, בכה ואתגנה, פתח ואמר, (שיר השירים כ) סוב דמה לך דודי לצבוי או לעפר האילים. אטפרה תרעא דפרגודה, לא עיל רבי חייא, זקיף רבי שמעון עינוי ואמר, שמע מינה אתיךיב רשותא למאן דאייה אבראי ואנן לנו. קם רבי שמעון, אול אשא מדוּבָתִיה, עד דוכתא דרבי חייא, אמר רבי שמעון, קווטיפא דגהוֹרָא דקליטרא (ס"א רקליטא) לבר, ואנא הכא לנו, אתה אלם פומיה דרבי חייא.

כיוון דעאל לנו, מאיך עינוי, ולא זקיף רישיה. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, קום עבר ידק אפומיה, שלא ידע בהאי, שלא רגיל ביה. קם רבי אלעזר, עבר ידיה אפומיה דרבי חייא, פתח פומיה רבי חייא, ואמר, חמא עינא מה

לשון הקידש

הלבאה האש ממקומה עד מקום רבי חייא. אמר רבי שמעון, ניזוץ אור הקליטה בחוץ, של חפתה ואני באן בפניהם! התאלים פיו של רבי חייא.

כיוון שנכנס פנימה, הוריד את עינוי ולא זקוף ראשו. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בנו, קום העבר ידק על פיו, שלא יורע בזה, שלא רגיל בו. קם רבי אלעזר והעביר ידו על פיו רבי חייא. פתח פיו

והשערים עדין לא הרקני, ומתקני ומאהלי הבושים של ענן, שכעת הוא. לא יצא רבי אלעזר.

ישב רבי חייא, בכה ונאנח. פתח ואמר, סב דמה לך דודי לצבוי או לעפר האילים. נפתח שער הפרגודה, לא נכנס רבי חייא. זקוף רבי שמעון את עינוי ואמר, מזה נשמע שנתנה רשות למשחו בחוץ, ואני בפניהם? קם רבי שמעון.

**דְלֹא חֲמִינָא, אַזְדָקָפּ דְלֹא חַשִׁיבָנָא, טַב לְמִימָת
בְאַשָּׁא דְדַהֲבָא טָבָא דְלִיק.**

**בָאַתֶּר דְשִׁבֵּין זְרֻקָּיו לְכָל עִיר, וְכָל שְׁבִיבָא
וְשְׁבִיבָא, סְלִיק לְתִלְתִּיל מַאֲהָה** (דף י"ד ע"ב)
**וְשְׁבָעֵין רְתִיכָין. וְכָל רְתִיכָא, אַתְפְּרֵשׂ לְאַלְפָ
אַלְפִין, וְרַבּוֹא רְבָוֹן, עַד דְמַטָּוּ לְעַתִּיק יוֹמָין,
דִּיתִיב עַל בְּרִסְיָא, וּבְרִסְיָא מַזְדַעַצָּא מְגִיה,
לְמַאֲתָנוֹ וְשְׁתִין עַלְמַיִן.**

**עַד דְמַטָּא לְאַתֶּר עַדְוָגָא דְצִדִּיקִיא, עַד דְאַשְׁתְּמַע
בְכָל רְקִיעָן, וְכָל עַלְאיָן וְתִתְאַיָּן, וְכָל הַזְּמָנָא
חֲדָא, תְּוֹהֵין וְאָמְרֵין, חֲדֵין הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן
יְוָחָאי, דְהַזָּהָה מְרֻעֵישׁ בְלָא, מָאוֹן יְכִיל לְמַיְקָם קְמִיה.
הַזָּהָן הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יְוָחָאי, דְבַשְׁעַתָּא דְפַתָּח
פּוּמִיה לְמַשְׁרֵי לְמַלְעֵי בְאָוְרִיתָא, צִוִּיתֵין לְקַלְיָה,**

לשון הקודש

רַבִּי חִיא וְאָמַר, רָאְתָה עַנִּי מַה שָׁלָא
רָאִיתִי הַזּוֹקְפָתִי שְׁלָא חַשְׁבָתִי, שְׁטוֹב
לְמוֹת בְּאַשׁ שְׁלָא וְהַזּוֹבֶלֶק.
בָמְקוּם שְׁוֹרְקִים שְׁבִיבִי אַשׁ לְכָל עַכָּר,
וְכָל שְׁבִיב וְשְׁבִיב עֹזֶלה לְשָׁלַש מְאוֹת
וְשָׁבָעִים מְרַכְבּוֹת, וְכָל מְרַכְבָּה נְפַרְדָת
לְאַלְפִים וְרַבּוֹא רְבָבוֹת, עַד שְׁמַנְיָע
לְעַתִּיק הַיְמִים שְׁיוֹשֵב עַל בְּפַא, וְהַבְּפַא

כֵל בְּרִסְזוֹן וְכֵל רַקְיעֵין וְכֵל רַתִיכִין, וְכֵל אִינְזָן
דֶמְשֶׁבֶחַי לְמִרְיהוֹן.

ליית דפתחין ולית דמסיימין, כלחו משתחין, עד
לא אשתחם (נ"א דלשתחם) בכל רקייעיא דלעילא
וותתא, פטרא. כ"ד מסיים רבוי שמעון למלעי
באורייתא, מאן חמי Shirin, מאן חמי חדותא,
דמשבחין לмерיהון, מאן חמי קלין דאולין בכלחו
רקייעין. אתין כלחו בגיניה דרבוי שמעון, וברעין
ויסגדין קמי דמריהון, סלקין ריחין דבוסמין דעדה,
עד עתיק יומין, וכל האי בגיניה דרבוי שמעון.

פתחה רבוי שמעון פומיה ואמר, שית דרגין נחתו
עמייה דיבעקב למכרים וכל חד וחד עשרה
אלף רבוא. ולקבליהון שית דרגין ליישראל.
ולקבליהון שית דרגין לברסיא דלעילא.

לשון הקידש

מקשייבים ל��לו כל הפסאות וכל הקלות
הרקייעים וכל המרכבות, וכל אותם
ומשתחים לפני רבוֹן, מעלים ריחות
של בשמים של עדן עד עתיק הימים,
וכל זה משם רבוי שמעון.

פתחה רבוי שמעון פיו ואמר, שש דרגות
ירדו עם יעקב למכרים, וכל אחת ואחת
עשרה אלף רבוא. ובננדן שש דרגות
ליישראל, ובננדן שש דרגות לפה
שמשבחים לרבות? מי רואה אייז חזה

וְלֹקֶבֶלְיָהוּן שִׁתְ דְּרוֹגַן לְכֶרֶסִיא דְלַתְתָא. דְבָתִיב,
(מלכים א', י') שֵׁשׁ מְעֻלוֹת לְבִסָא. הָדָא הוּא דְבָתִיב,
(יחזקאל ט"ז) רְבָבָה בְּצָמָה הַשְׁדָה נְתַתִּיך וְגו', הָרִי שִׁתְ.
וְלֹקֶבֶלְיָהוּן בְּתִיב, וּבְנִי יִשְׂרָאֵל פָרָו וַיִּשְׂרָצּו וַיִּרְבוּ
וַיִּעַצְמו וְגו'.

תְאָ הָזֵי, כֹל חָד וְחָד סְלִיק לְעַשְׂרָה, וְהָוו שְׁתִין,
וְאַינְנוּ שְׁתִין גְּבָרִין דְבָסְחָרִי שְׁכִינָתָא, וְאַינְנוּ
שְׁתִין רְבָבָן, דְגַפְקָו עַם יִשְׂרָאֵל מְגַלּוֹתָא, וְדָעָלָו
עַם יַעֲקֹב בְּגַלּוֹתָא.

אמָר לֵיה ר' חִיאָ, וְהָא הוּ (ס"א ח' פ' י'נ) שְׁבָעָה,
וְסְלִיקָן לְשְׁבָעַן, אָמָר לֵיה ר' שְׁמָעוֹן,
שְׁבָעַן לְאוֹ מְהָכָא, וְאֵי סְלִיקָא דְעַתָּך שְׁבָעָה, הָא
בְּתִיב (שמות כ"ה) וְשָׁשָׁה קְנִים יוֹצָאים מַצְדִּיכָה שְׁלָשָׁה
קְנִים מְנוֹרָה וְגו'. וְקָנָה הָאָחָד הַאֲמַצְעִי לְאוֹ

לשון הקודש

הָעָלִיוֹן, וּבְנְגַדְן שֵׁשׁ דְּרָגּוֹת לְבִסָא שְׁזִיצָאוּ עַם יִשְׂרָאֵל מִן הַגּוֹלָה וְשְׁנַכְנָסוּ עַם
שְׁלִמְטָה, שְׁבָתוֹב שֵׁשׁ מְעֻלוֹת לְבִסָא. זָהוּ
שְׁבָתוֹב (יחזקאל ט) רְבָבָה בְּצָמָה הַשְׁדָה
נְתַתִּיך וְגו'. הָרִי שֵׁשׁ. וּבְנְגַדְן בְּתוֹב וּבְנִי
יִשְׂרָאֵל פָרָו וַיִּשְׂרָצּו וַיִּרְבוּ וַיִּעַצְמו וְגו'.

בָא רָאת, כָל אָחָד וְאָחָד עֹלָה לְעַשְׂרָה,
וְהִיא שְׁשִׁים, וְאַוְתָם שְׁשִׁים גְּבוּרִים
שְׁפָבִיב הַשְׁכִינָת, וְהָם שְׁשִׁים רְבָבּוֹת

בְּחַשְׁבָּנָא, דְּכַתִּיב, (במדבר ח) **אֶל מַول פָּנֵי הַמְנוֹרָה יָאִירוּ וְגַו.**

עד דהו יתבי, אמר רבי אלעזר לרבי שמעון אבוי, מה חמא קדרשא בריך הוא, לנחתא ישראל, למצרים בגולותא. אמר ליה חדא שאלה את שאיל, או תריין. אמר ליה תריין. גלוותא למה. ולמצרים למה. אמר ליה תריין אינן ואתחו זו להדר. אמר ליה קום בקיומך בגינך יתקיים לעילא, משמד Hai מלחה, אימא ברוי אימא.

פתח ואמר (שיר השירים ו) **שְׁשִׁים הַמָּה מִלְכּוֹת וִשְׁמֹונִים פִּילְגְּשִׁים. שְׁשִׁים הַמָּה מִלְכּוֹת, אִינְיוֹ גָּבְרִיא דְלָעִילָא מַחְיָלָא דְגַבּוֹרָא דְאַתָּא-חֲדוֹן בְּקָלִיפִין** (נ"א בגליפין), **דְחִוּתָא קְדִישָׁא דִישְׂרָאֵל.** **וִשְׁמֹונִים פִּילְגְּשִׁים, מִמְּנָן בְּגָלִיפּוֹי דְתָחוֹתָיו בְּחֹזְרָא** (ס"א בהדר) **תַּד מִמְּאָה. וְעַלְמֹת אֵין מִסְּפָר, כַּמָּה דְאַתָּה**

לשון הקודש

בעמדך בשביבך יתקיים למעלה משמד עד שהיו יושבים, אמר רבי אלעזר לרבי שמעון אבוי, מה ראה הקדוש ברוך הוא להזכיר את ישראל למצרים בגולות? אמר לו, שאלה אחת אתה שואל, או שתים? אמר לו, שתים. גלות למה, ולמה דוקא למצרים? אמר לו, שתים. גלות ה' חיה והווירות להיות אחת. אמר לו, שתים חן, - מנגנים בחקיקות שתחתיהם בחורה

(במדבר ח) אל מול פנוי המנורה יairoו וגו. עד שהיו יושבים, אמר רבי אלעזר לרבי שמעון אבוי, מה ראה הקדוש ברוך הוא להזכיר את ישראל למצרים בגולות? אמר לו, שאלה אחת אתה שואל, או שתים? אמר לו, שתים. גלות למה, ולמה דוקא למצרים? אמר לו, שתים. גלות חן, והווירות להיות אחת. אמר לו, עמד

אמר (איוב כ"ה) **הייש** מס'ר לגדודי. ועם כל דא כתיב, (שיר השירים ו) **אתה** היא יונתי תפתי את היא לאמה, דא היא שכינה קדישא דנפקא מתריסין (נ"א מתריסר) זיהרא, דזיהרא דגיהר לבלא, ואיה אתكري אמא.

כגונא דא עbid קדשא בריך הוא בא"ע, זרייך לכל עמיין לכל עיבר, ומני עליהן רבբני, הדא הוא דכתיב (דברים ד) אשר חלק ה' אללהיך אתם לכל העמים, וזהו נסיב לחילקיה בגינשתא דישראל, הדא הוא דכתיב, (דברים ל"ב) כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלהתו. וקרא לה אתה היא יונתי תפתי את היא לאמה, דא היא שכינה יקרים, דאשרי ביגיהון, אתה היא ומיזוחת ליה. ראה בנות ויאשרויה, במא דאת אמר (משל ל"א) רבות בנות עשו חיל ואות עליות על בלנה. מלכות ופילגשים

 לשון הקודש

(באחד) אחד ממאה. ועלמות אין מס'ר – עלייהם גודלים, והוא שכותווב (דברים ח) אשר חלק ה' אללהיך אתם לכל העמים. וזהו כתוב, אתה היא יונתי תפתי את היא לאמה. וזהו לכה לחلكו את בנטה ישראל, וזה שפטות כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלהתו. וקרא לה אתה היא יונתי תפתי את היא לאמה. וזהו שכינת בבודו שהשרה בינויהם, אתה היא ומיזוחת לו. ראה בנות ויאשרויה, במא שנאמר (משל ע"ה) אורות שוגרים מבعلي המגן (משנים ע"ה) אורות שוגרים שטמאלרים לבל, והיא נקראת אם (פניה). כמו זה עשה הקדוש ברוך הוא בא"ע, ורק את כל העמים לכל עבר, ומה

ויה ללוּה, אלין רבָּבי עמיין דאתפקדו עליהו.

יעוד רזא דמלֵה היא דתנן בעשרה מאמרות נברא העולם, וביד תפצל תלתא אינזון, ועלמא בהו אתררי, (שםות ל"א) בחכמה ובתבוננה ובידעת, ועלמא לא אתררי אלא בגינויון דישראל, ביד בעא לךימא עלא, עבר לאברהם ברזא דחכמה. ליצחק, ברזא דתבוננה. ליעקב ברזא לדעת. ובהאי אתקראי, (משל כי"ד) ובידעת חדרים יפלאו. ובהיא שעתא אשთכלה כל עלא. ומדאתיילדו (דף ט"ו ע"א) ליעקב תריסר שבטים, אשתכלה כלא, בגונא דלעילה.

בד חמא קדשא בריך הוא חדותא סגיאה דהאי עלא תטא, דاشתכלה בגונא דלעילה, אמר, דיילמא חם ושלום יתערבון בשאר עמיין,

לשון הקודש

לא רבות בנות עשו חיל ואת עליית על בלהנה. מלכות ופירנשימים ויהלולה – אלו גדרולי העמים שנפקדו עליהם. יעוד סוד דבר הוו, שניינו, בעשרה מאמרות נברא העולם, וכשתסתכלה הם שלשה, והעולם נברא בהם בחכמה וב התבוננה ובידעת, והעולם לא נברא אלא בשבייל ישראל. בשרצה להעמיד את

וַיִּשְׁתָּאַר פְּגִימֹתָא בְּכֶלֶהוּ עַלְמַיִן. מַה עֲבֵד קְדֻשָּׁא
בְּרִיךְ הוּא, טַלְטֵל לְכֶלֶהוּ מַהֲכָא לְהַבָּא, עַד דְּגַחְתּוּ
לְמַצְרִים, לְמִידָּר דִּיזְרִיהָן בְּעַם קְשִׁי קְדָל, דְּמַבְזִין
גְּמוֹסִיהָן, וְמַבְזִין לְהַזּוּ לְאַתְּחַתְּנָא בְּהָו, וְלְאַתְּעַרְבָּא
בְּהַדְּיִיהָו, וְחַשְּׁיבָו לְהַזּוּ עַבְדִּין. גּוּבְרִין גְּעַלְוּן בְּהַזּוּ,
נוֹקְבָתָא גְּעַלְוּן בְּהַזּוּ עַד דְּאַשְׁתְּכָלָל כְּלָא בְּזַרְעָא
קְדִישָׁא, וּבֵין כֵּד וּבֵין כֵּד שְׁלִים חֹבָא דְּשָׁאָר עַמִּין,
דְּבַתִּיב, (בראשית ט"ו) בֵּי לֹא שְׁלָם עַזּוֹן הַאֲמֹרִי עַד הַנָּה.
וּבְדַגְנָפְקוּ, גְּנָפְקוּ זְבָאֵין קְדִישָׁין, דְּבַתִּיב, (תְּהִלִּים ק'כ"ב)
שְׁבָטִי יְהָה עֲדִית לִיְשָׂרָאֵל. אַתָּא ר' שְׁמַעַן וְגַשְׁקִיה
בְּרִישָׁיה, אָמֵר לֵיה קְאִים בְּרִי בְּקִיּוֹמָה, דְּשַׁעַתָּא
קִיּוֹמָא לְזָה.

**ירთיב ר' שמעון, ור' אלעזר בריה קאים ומפרש
מלוי דרזי דחכמתא, וזהו אנפוי נהירין**

לשון הקידוש

הכפל בזורע קדש, ובין כֵּד וּבֵין כֵּד גְּשָׁלָם
חַטָּא שָׁאָר הַעֲמִים, שְׁבָתוּב (בראשית ט) בֵּי
הַעוֹלָמָה. מַה עָשָׂה הַקְדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא?
לֹא שְׁלָם עַזּוֹן הַאֲמֹרִי עַד הַנָּה. וּבְשִׁיצָאָן,
יָצָאוּ צְדִיקִים קְדוֹשִׁים, שְׁבָתוּב שְׁבָטִי יְהָה
עֲדֹות לִיְשָׂרָאֵל. בָּא רַבִּי שְׁמַעַן וְגַשְׁקִיה
בְּרָאָשוֹ. אָמֵר לוֹ, עַמְדֵבָנִי בְּעַמְדָה, בֵּי
הַשָּׁעה עַומְדָתָה לְזָה.
יָשַׁב רַבִּי שְׁמַעַן, וַרְבֵּי אֱלֹעָר בְּנוּ עַמְדָה
וּמִפְרָשׁ דְּבָרִים שֶׁל סּוֹדוֹת חַכְמָה, וְהִזְרָקָן
בָּהָם, וְהַגְּקָבוֹת גְּעַלְוּ בָּהָם, עַד שְׁנַתְּקָוָן

בְּשֶׁמֶשָּׁא. וּמְלִין מַתְבָּדֵרִין וּטְאָסִין בְּרִקְיעָא. יִתְבוֹ
תְּרִין יוֹמִין דָּלָא אֲכַלּוּ וּלְאַ שְׁתַּוּ, וְלֹא הָוּ יִדְעַו
אֵי הָוָה יִמְמָא אוֹ לִילִיא. בְּדַ נְפָקָנוּ, יִדְעַו דְּהָוּ תְּרִין
יוֹמִין דָּלָא טָעַמוּ מִידִי. קָרָא עַל דָּא רַבִּי שְׁמַעַן,
(שמות ל"ד) וַיְהִי שֵׁם עִם ה' אֶרְבָּעִים יוֹם וְאֶרְבָּעִים לִילָּה
לְחַם לֹא אֲכַל וְגַ�. וַיְמַה אֵי אָנָנוּ בְּשַׁעַתָּא חָדָא כֵּה,
מְשַׁה, דָּקָרָא אַסְהִיד בֵּיהֶה, וַיְהִי שֵׁם עִם ה' אֶרְבָּעִים
יּוֹם וְגַ�, עַל אַחַת בְּמַה וּבְמַה.

כֵּד אָתָּה רַבִּי חִיא קָמִיה דָּרְבִּי, וְסֹחַ לֵיה עֻזְבָּדָא,
תֹּוֹהַ רַבִּי, וְאָמַר לֵיה ר' שְׁמֻעוֹן בֶּן גַּמְלִיאָל
אָבוֹי, בָּרִי, ר' שְׁמֻעוֹן בֶּן יוֹחָאי אֲרִיא, וְרַבִּי אַלְעֹזֶר
בָּרִיה אֲרִיא, וְלֹאֹו ר' שְׁמֻעוֹן בְּשָׁאָר אֲרִיוֹתָא, עַלְיהָ
פְּתִיבָא (עמוֹ ג') אֲרִיה שְׁאָג מֵי לֹא יִרְאָ וְגַ�ו. זֶה
עַלְמָנִין דְּלָעֵילָא מְזֻבָּעָנִין מִינִיה, אֲנָן עַל אַחַת פְּמָה

לשון הקודש

כמה וכמה.

כִּשְׁבָא רַبִּי חִיאָ לְפִנֵּי רַבִּי וְסֶפֶר לוֹ אֲתָה
הַמְעָשָׂה, תְּמָה רַבִּי, וְאָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמֻעוֹן
בֶּן גִּמְלִיאֵל אָבִיו, בָּנִי, רַבִּי שְׁמֻעוֹן בֶּר
יְוָחָנִי אֲרִיה, וְרַבִּי אַלְעָזָר בֶּןּוּ אֲרִיה, וְאַיִן
רַבִּי שְׁמֻעוֹן בְּשָׁאָר אֲרִיות, עַלְיוֹ בְּתוּב
עַמּוֹס^۵ אֲרִיה שָׁאָגָן מֵלָא יִרְאָה וְגוֹ. וּמָה
עוֹלְמוֹת שְׁלָמָעָלה מִזְדַּעַזְעִים מִפְנֵנוּ – אַנוּ
עַל אַחַת כְּפָה וּכְפָה. אִישׁ שְׁלָא גִּנּוּר

פָנִי מְאִירוֹת בְשֶׁמֶשׁ. וְהַדְבָרִים מִתְפּוֹזָרים
וּטְסִים בָּרְקִיעַ. יִשְׁבּוּ יוֹמִים וּלְאָכְלוּ וּלְאָ
שְׁתָג, וְלֹא הָיו יוֹדָעִים אֲם הֵיחָ יוֹם אוֹ
לִילָה. בְשִׂיצָאוֹ, יִדְעֻוּ שְׁהָיו יוֹמִים שֶׁלֹּא
מְעֻמּוֹ דָבָר. קָרָא עַל זה רַבִּי שְׁמֻעוֹן, וַיֹּהֵ
שֶׁם עַם ה' אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לִילָה
לְחַם לֹא אָכֵל וָנוֹ. וּמָה אָמַן בְשָׁעָה
אַחַת בָּקָד – מֹשֶׁה, שְׁהַבְּתוּב הָעִיר בּוֹ וַיֹּהֵ
שֶׁם עַם ה' אַרְבָּעִים יוֹם וָנוֹ, עַל אַחַת

ובמה. גברא דלא גוזר תעניתא לעלמיין על מה רשותיאיל ובעי, אלא הוא גוזר, קדשא בריך הוא מקיים. קדשא בריך הוא גוזר, ואיתו מבטול. והיינו דתנן, מי דכתיב, (שמואל ב', כ"ג) מושל באדם צדיק מושל יראת אלhim, הקדוש בריך הוא מושל באדם, וכי מושל בהקדוש ברוך הוא, צדיק. דאיתו גוזר גזירה, והצדיק מבטלה.

תנו, אמר ר' יהודה, אין לך דבר בחביבותא קמי קדשא בריך הוא, כמו תפלהו של צדיקים, אף על גב דנicha ליה, ומניון דעביד בעורתהן, ומניון דלא עביד.

תנו רבנן, ומנא חדא הוה עלמא צריכא למטרא, אתה רבוי אליעזר, וגוזר ארבעין תעניתא, ולא אתה מטרא, צלי צלותא, ולא אתה מטרא. אתה

לשון הקודש

תענית לועלמים על מה ששאל ובקש, שנינה, אמר רבוי יהודה, אין לך דבר בחביבות לפני הקדוש ברוך הוא כמו תפלהם של צדיקים. ואף על גב שנוח לנו, לפעמים שעשו בקשותם ולפעמים שלא עשו.

שנו רבותינו, פעם אחת היה העולם צരיך מטר. בא רבוי אליעזר ונעו ארבעים תעניות ולא בא מטר. התפלל

תענית לועלמים על מה ששאל ובקש, אלא הוא גוזר והקדוש ברוך הוא מקיים, הקדוש ברוך הוא גוזר והוא מבטול, והיינו מה ששנינו מה שבכתב (שמואל ב' כ) מושל באדם צדיק מושל יראת אלhim. הקדוש ברוך הוא מושל באדם. וכי קדוש ברוך הוא? צדיק, שהוא גוזר, והצדיק מבטלה.

רבי עקיבא, זקם וצלוי, אמר מושיב הרוח, ונשב זיקא, אמר ומזריד הגשם, ואתה מטרא. חלש העתיה דרבי אליעזר, אסתפל רבי עקיבא באנפו.

קם רבי עקיבא קמי עמא ואמר, אם של לכם משל, למה הבהיר הדומה, רבי אליעזר דמי לריחמא דמלכא, הרחמים ליה יתר, ובד עאל קמי מלפआ, ניחא ליה, ולא בעי למיתן ליה בעותיה בבהילו, כי היבי דלא ליתפרש מגיה, דגניחה ליה דליישטי בהדייה. ואנא דמי לעבדא דמלכא, דבעא בעותיה קמיה, ולא בעי מלפआ דלייעול לתרעי פלטرين, וכל שנון דליישטי בהדייה, אמר מלפआ, הבו ליה בעותיה בבהילו, ולא ליעול הכא. פה רבי אליעזר איהו ריחמא דמלכא, ואנא עבדא, ובאי מלפआ לאשתעי בהדייה כל יומא, ולא

לשון הקורש

תפללה ולא בא מטר. בא רבי עקיבא עמד והתפלל. אמר מושיב הרוח, ונשבה רוח. אמר ומזריד הגשם, ובא מטר. חלשה דעתו של רבי אליעזר. הסתפל רבי עקיבא בפניהם. קם רבי עקיבא לפניו העם ואמר, אם של لكم רבי עקיבא לממה הבהיר דומה. רבי אליעזר דומה לאחוב המלך שאחוב אותו כל הימים ולא יפריד ממנה, ואני רואה – המלך לא רואה בקשות מהירות ולא יכנס לבאו. אך רבי אליעזר הוא אהוב המלך, ואני העבר, והמלך רואה לדבר עמו כל הימים וכשנכנס לפניו המלך, נזה לו, ולא רואה

יתפריש מניה. ואנָא, לא בעי מלְבָא דאייעול תרעי
דפלטראין. נח דעתיה דרבִי אליעזר.
אמר ליה, עקיבא, תא ואימָא לך מלְתָא,
דאתחזיא לי בחלמא האי פסוקא,
הבטיב, (ירמיה ז) ואותה אל תתפלל بعد העם הזה
ואל תשא בעדם רנה ותפללה ואל תפגע بي. תא
חוין, תריסר טורי אפרסמוֹנָא (רכיא) על ההוא
בלביש חזנָא ואפודא, ובעה מן קדשא בריך
הוא, למייהם על עלמא ועד האידנא תלי איהו.
אי הא כי אמאי חלש דעתיה דרבִי אליעזר. משום
בני נשא, שלא ידען בהאי.

אמר רבי אליעזר תמי סרי טורי אפרסמוֹנָא
(רכיא) על אין, יעלין גשמהתון דעתיקיא,
וארבעין ותשעה ריחין סליקין (דף ט"ו ע"ב) בכל יומא,
עד ההוא אחר דאתקרי עhn, די לקלל דא,

לשון הקודש

שאbens לשערין ארמוני. ונחה דעתו של מהקדוש ברוך הוא לחום על העולם, ועד
עבשו הוא תלוי. אם כן, למה חילשה דעתו של רבי אליעזר? משום בני אדם
דאתחזיא לוי, עקיבא, בא ואגיד לך דבר,
שנראה לי בחלום פסוק זה, שבתוב ירמיה
ואותה אל תתפלל بعد העם הזה ועל
תשא בעדם רנה ותפללה ואל תפגע بي.
שלא יורעים בזה.

אמר רבי אליעזר, שמונה עשר הרוי
אפרסמוֹן וטהו עליונים, נבכים נשות
הצדיקים, וארבעים ותשעה ריחות
עוולים בכל יום עד אותו מקום שנקרה
נכנים אותו שלובש חשן ואפוד, ובקש

את תהיבת אוריתא, בתשעה וארבעין פנים טמא, ובתשעה וארבעין פנים טהור. תשעה וארבעין אתון בשמהן דשכטי. תשעה וארבעין יומין לקבלא אוריתא. תשעה וארבעין יומין קדישין עלאין (יתבי) קיימין, לmittel רשותא בכל יומא מאבנין זהירין, גליפאן בההוא חזנה.

זה הוא דלביש חזנה, יתיב בכרסיה קדישא יקירה, ארבע סמיכין קיימין מסתכלין בחזנה, על מימരה עאלין, ועל מימരה נפקין, זקפן עיגנו ומסתכלין לעילא, חמאן ציצא, דלהית בשית מה ועשרין עבר, ושמא קדישא עלאה, גלייף עליוי, מזבעזען ומתחלהן. קטירי בסטרוי דימינא קדישא, דשמעלא נטיל בידוי סמכי שמיא, עלייל לוז, ונגלי לוז. חדא הוא דבתיב, (ישעה ל"ד) ונגלו בספר השמים.

לשון הקודש

ען, שבנגד זה נתנה תורה במ"ט פנים נבדך, שארכעה תומכים עומדים טמא, ובמ"ט פנים טהור. וארבעים מסתכלים בחשון. על מאמרנו ננכדים ועל מאמרו יוצאים, מרים עיניהם ותשע אותיות בשמות השכטים, ארבעים ותשעה ימים בנגד התורה. מ"ט ימים קדושים עליונים עומדים לטל בשש מאות ועשרים עברים, ושם הקדוש העליון חוק עלייו. מזבעזעים רשות בכל יום מאבנין זהירות שחקוקות באortsו החשון. ואותו שלבוש בחשון ישב בכפא קדוש

אמָר לֵיה רַבִּי עֲקִיבָא מַהוּ דְכַתִּיב (שיר השירים ו) אֶל גַּנְתָּא אָגֹז יְרֻדָּתִי. אֶמְרָה לֵיה תָא חַזִי, הַהוּא גַּנְתָּא נְפָקָא מַעַדָן, וְזֹא הִיא שְׁכִינַתָּא. אָגֹז: דָא הִיא רְתִיכָא עַלְאָה קְדִישָא, דָאִינּוּן אַרְבָע רִישֵין דְנַהֲרִין, דְמַתְפְּרִשָן מִן גַּנְתָּא, בְּהָאִי אָגֹזָא, דָאִינּוּן אַרְבָע רִישֵין קְדִישֵין לְגַו. וַמַּאי דָאֶמְרָה יְרֻדָּתִי, כִּמְה דְתִגְנָן, יָרֵד פָלוֹני לְמַרְכָּבָה.

אמָר לֵיה ר' עֲקִיבָא, אֵי חַבִי, הַזָּה לֵיה לְמַיִמָר, לְאָגֹז יְרֻדָּתִי, מַהוּ אֶל גַּנְתָּא אָגֹז יְרֻדָּתִי. אֶמְרָה לֵיה, מִשּׁוּם דְהִיא שְׁבָחָא דְאָגֹזָא. מַה אָגֹזָא, טְמִירָא וְסְתִימָא מִכֶּל סְטוּרוֹי, בֶּקֶד רְתִיכָא דְנְפָקָא מְגַנְתָּא, סְתִימָא מִכֶּל סְטוּרוֹי. מַה אִינּוּן אַרְבָע קְרִישֵין דֵי בָּאָגֹזָא, מִתְחַבְּרוֹן בְּהָאִי גִיסָא, וּמִתְפְּרִשָן מַהְאִי גִיסָא. בֶּקֶד רְתִיכָא, מִתְחַבְּרוֹן בְּאָחָדוֹתָא

לשון הקודש

לְמַרְכָּבָה.

הַשְׁמִים, מַבְנִים אֹתָם וּמַגְלִה אֹתָם. זֶה שְׁבָתוֹב (ישעה לה) וּנְגַלּוּ בְסֶפֶר הַשְׁמִים. אֶמְרָה לוּ רַבִּי עֲקִיבָא, אֵם בֶּקֶד, הַיה לוּ לְוֹמֶר לְאָגֹז יְרֻדָּתִי, מַה וְהִיא אֶל גַּנְתָּא אָגֹז יְרֻדָּתִי? אֶמְרָה לוּ, מִשּׁוּם שְׂחוֹז שְׁבָחוֹ שֶׁל הָאָנוֹן. מַה אָגֹז נְסָתָר וְטָמֵר מִכֶּל אַדְרִיו - וּזְהַרְכָּה עַלְיוֹנָה קְרוּשָׁה שֶׁל אֹתָם אַרְבָּעָה רָאשִׁים שְׁמָאִירִים שְׁנֶפֶרְדִּים מִן הַגּוֹן, כִּמוּ הָאָנוֹן הַזָּה שָׁאוֹתָם אַרְבָּעָה רָאשִׁים קְדוֹשִׁים לְפָנִים. וַמַּה שָׁאָמָר יְרֻדָּתִי, בָּמוּ שְׁשָׁנִינוּ, יָרֵד פָלוֹני

בְּחֶדְוֹתָא בְּשֻׁלִימֹתָא (בשליטו), וּמִתְפָרֵשׂ כֹּל חֶדְוֹתָא עַל מַה דָאַתְמָנִי הָדָא הוּא דְבָתִיב, (בראשית י) הוּא הַפּוֹגֵב אֶת כֹּל אֶרֶץ הַחוֹילָה הוּא הַהוֹלֵךְ קָרְמָת אֲשֶׁר, וּבֵן בּוֹלָם.

אָמַר רַבִי עַקְיָבָא, הָאֵי לְכָלוֹבָא דְהִיא בְּקָלִיפָוִי דְאָנוֹזָא, לְמַאי רַמְיוֹזָא. אָמַר לֵיה, אָפָ עַל גַב דְאָוָרִיָּתָא לֹא גַלְיֵי לֵיה, בְּהָאֵי גַלְיֵי.

תָא חִזֵּי, (ס"א שurdim), מְגַהֵן מְרִירָן, זְמַנְהָן מְתִיקָן, וּרְמַיוֹזָא אִית לֹזָן, אִית מְאַרִי דְדִינָא קְשִׁיאָ, וְאִית מְאַרִי דְשִׁירָוֹתָא, אָבָל כֹל רַמְיוֹזָא דְגַלְיֵי בְאָוָרִיָּתָא חִזֵּינָן דְדִינָא הָנוּ, וְהַבִּי הָזָה לְיִרְמִיחָן, אָחֹזָו לֵיה בְדִינָא, דְבָתִיב, (ירמיה א') מַקְלָל שְׁקָד אָנִי רֹאָה. מַאי שְׁקָד. שְׁקָדים מִמְשָׁה. וּבֵן בְּמַטָּה אָחָרָן, (במדבר י"ז) וַיָּגַmol שְׁקָדים. וּמַן תִּיבָּזָא מִמְשָׁה, אָשְׁתָמָע, דְהָזָא דִינָא קְשִׁיאָ. דְבָתִיב, (דניאל ט) וַיַּשְׁקֹוד

לְשׁוֹן הַקוֹדֶשׁ

אֶחָד לַעֲבָרוֹ עַל מַה שְׁהַתְמָנָה. וְהִו שְׁבָתוֹב (בראשית י) הוּא הַפּוֹגֵב אֶת כֹל אֶרֶץ הַחוֹילָה, הוּא הַהוֹלֵךְ קָרְמָת אֲשֶׁר, וּבֵן בּוֹלָם.

אָמַר רַבִי עַקְיָבָא, הַלְכָלוֹךְ הָזָה שְׁבָקְלָפָת הָאָנוֹ לְמַה הוּא רַוְמָז? אָמַר מַקְלָל שְׁקָד אָנִי רֹאָה. מַה זה שְׁקָד? שְׁקָדים מִמְשָׁה. וּבֵן בְּמַטָּה אָחָרָן, (במדבר י) וַיָּגַmol שְׁקָדים. וּמַן הַתְבָה מִמְשָׁה נִשְׁמָע – בָזָה מְתַגְּלָה.